

Kázání v katedrále sv. Víta o Slavnosti Narození Páně při půlnoční mši svaté

Mons. Petr Piřha

25. prosince L. P. 2017

Bratři a sestry, dobří lidé,

uprostřed této noci bývají kostely nejvíce naplněny lidmi. Je tomu tak i zde. A rád bych mezi námi, kteří se zde setkáváme pravidelně celý rok, přivítal především ty, kdo sem přicházejí méně často, ty, kteří sem zajdou jen tuto noc a nejvíce ty, kdo jsou tu vůbec poprvé a možná prvně v kostele vůbec. Je jasné, proč tomu tak je. Dnešní slunovratová noc je ta nejdelší v roce, ale zároveň je to ta, kdy moc nočních temnot je zlomena. Slunce, životodárná nebeská síla, se začne vracet. Radost z této skutečnosti naplňovala lidi už v pradávných dobách. Odvážím se říct, že lidé doby kamenné se radovali více než my, protože to pro ně zcela přirozeně byla otázka přežití, resp. naděje na přežití. Namítnete právem, že na tom něco je, ale kostel že je plný určitě z nějakého jiného důvodu. Zajisté, lidé přicházejí proto, že je to krásná tradice, velice poetický a vůní nostalgie vábivý okamžik. Forma, tj. povrch této slavnosti, je opravdu krásná. Nikdy jsem neměl nic proti povrchu nebo formě, protože bez nich bychom neudrželi obsah. Když jdeme pro pivo, vezmeme si džbán a nenecháme si pivo natočit do dlaní, protože ho chceme donést domů. Ale právě tak, jako jde o pivo a ne o džbán, je to i zde. Přicházíme sem někdy třeba nevědomky nikoli kvůli Rybově mši, ale kvůli betlémské události. Jdeme se podívat na jesličky a byli bychom zklamáni, kdybychom nenalezli dítě, které do nich položila panenská maminka. Netvrďte mi, že by vám zjihlo srdce, kdyby tam chrápal fousatej trpaslík nebo miliardář s vyholenou lebkou. To by zvedlo jiné emoce.

Obsah vánočních svátků je vyjádřen andělským poselstvím *Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle*. To je podstata Vánoc. Když však o Vánocích mluvíme, říkáme zpravidla *naše Vánoce, křesťanské Vánoce*. Musíme se nad tím zamyslet, protože je to velice důležité. Co tu znamená slovo naše? Má různý rozsah. Obecně označuje všechny křesťany všech dob. Soulovím naše Vánoce můžeme označit Vánoce v Evropě a Americe, odkud se

křesťanství šířilo dál po světě. Můžeme mít na mysli *naše české* či *moravské* Vánoce ve srovnání se způsoby slavení francouzských, rakouských, polských atd. Vánoc. Dokonce nás velmi zajímá a těší porovnávat jednotlivé varianty.

Při slovech naše Vánoce můžeme mít konečně na mysli i úzký rodinný horizont, neboť i rody a rodiny mají své odlišnosti v tradici Vánoc. V tomto nejužším společenství se také nejvíc prosazují životní okolnosti té které skupiny lidí. Vemte si jen špetku výroků a budete to jasně vidět: *Měli jsme letos smutné Vánoce, první bez dědečka. Měli jsme takové pravé Vánoce, přijeli mladí a poprvé jsme měli doma vnučku. To víte, kolíbka pod stromečkem je největší radost.* A ve vzpomínkách starých lidí se dozvíte o těžkých Vánocích z doby válečné a z dob nesvobody. Co takové různorodé svátky spojuje, je vždy přítomný moment připomínky onoho velikého okamžiku, kdy se narodil Ježíšek. Přišel na svět Boží Syn, aby nám udělal radost. Aby nás vysvobodil z moci zla a obnovil vládu Spravedlnosti a Lásky.

Betlémský obraz, tak jak je znám po celém křesťanském světě, má v sobě obrovský magnetismus toho originálního betlémského chléva, jehož jádrem je svaté dítě. To svým světlem přitáhlo nejprve nepřítel vzdálené pastýře, ale už několik týdnů táhlo k sobě trojici mudrců, Králů z dalekých zemí. Přitahovalo mocné, učené, prosté, staré i mladé. Přitahuje každého člověka, protože každý člověk touží po lásce, která by byla nesobecká, věrná, odhodlaná k nejvyšším obětem a trvala navěky. Všichni si dennodenně uvědomujeme, že ji nemáme, nebo jí nemáme dost, že se nějak víc a víc ze světa vytrácí. Co je a k čemu je život bez lásky? Je to nesmyslná honička, chaos, ve kterém na sebe bolestně narážíme, vychytrale a krutě se okrádáme a zabíjíme. Jsme jako posedlí majetkem, mocí, sexem, sobeckou pýchou. Nezdá se vám, že jsme si tu sami navzájem zařídili jakési předpekli? Kdo mi teď chtějí říct ne, vyzvu, aby to udělali teprve, až budou mít jistotu, že nikdy o ničem neřekli: *To je peklo! To je nelidský! To snad ani nejsou lidi!*

Tím jsem konečně u toho, k čemu vás chci dovést. Člověk je Boží zázrak, život je dar všech darů, a to dítě v jesličkách je člověk, jakého Bůh chce mít. Proto o něm řekl: *To je můj milovaný Syn, toho poslouchajte.* To je obrovská zodpovědnost a nelehký úkol: *Když zapláče v noci, ihned k němu vstaňte. Dávejte pozor, aby mu něco nebo někdo neublížil. Všichni vědí, že je to nejbohatší vladař, a kde kdo ho bude chtít oloupit a zabít.* Král Herodes se tím proslavil jako první.

Přišli jste sem dnes v noci, protože jde o člověka, tj. o vás, o vaše děti, o vaše drahé, že jde o všechno, že jde o život, protože jde o člověka, o lásku a o Boha. O to zápasíme, o sebe a za sebe bojujeme, pro sebe a pro druhé chceme stavět a chránit svět, ve kterém budeme pokojně žít.

Náš život, který žijeme, se skládá z rozhodnutí. Malinkých, kde se chyba skoro nepočítá, který šátek, jakou kravatu si vezmu. Větších a velkých, které se jako chyba vymstí, kterého muže si vezmu, jakou zvolím školu, koho zvolím za prezidenta. Jsou také rozhodnutí zásadního charakteru a vposledku je jen jedno jediné. Postavím se k tomuto dítěti nebo k jeho protivníkům, zvolím kulturu života nebo jakkoli maskovanou kulturu smrti? Z tohoto rozhodnutí se pak odvinou všechna ostatní. Za prezidenta zvolím toho, kdo nejpevněji hájí kulturu života, za manželku ženu, která chce mít děti. Chci se jen a jen chaoticky za něčím hnát nebo chci důstojně v klidu žít? Pojd'me teď k hodu Božímu a pak si zazpívejme naši krásnou koledu *Narodil se Kristus Pán, veselme se, radujme se. Nám, nám narodil se.*

Amen.